

Warszawa, dnia 27 listopada 2014 r.

Poz. 1662

USTAWA

z dnia 7 listopada 2014 r.

o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502) w art. 229:

1) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Wstępnym badaniom lekarskim, z zastrzeżeniem § 1¹, podlegają:

- 1) osoby przyjmowane do pracy;
- 2) pracownicy młodociani przenoszeni na inne stanowiska pracy i inni pracownicy przenoszeni na stanowiska pracy, na których występują czynniki szkodliwe dla zdrowia lub warunki uciążliwe.”;

2) po § 1 dodaje się § 1¹ i § 1² w brzmieniu:

„§ 1¹. Wstępnym badaniom lekarskim nie podlegają osoby:

- 1) przyjmowane ponownie do pracy u tego samego pracodawcy na to samo stanowisko lub na stanowisko o takich samych warunkach pracy w ciągu 30 dni po rozwiązaniu lub wygaśnięciu poprzedniego stosunku pracy z tym pracodawcą;
- 2) przyjmowane do pracy u innego pracodawcy na dane stanowisko w ciągu 30 dni po rozwiązaniu lub wygaśnięciu poprzedniego stosunku pracy, jeżeli przedstawią pracodawcy aktualne orzeczenie lekarskie stwierdzające brak przeciwwskazań do pracy w warunkach pracy opisanych w skierowaniu na badania lekarskie, a pracodawca ten stwierdzi, że warunki te odpowiadają warunkom występującym na danym stanowisku pracy, z wyłączeniem osób przyjmowanych do wykonywania prac szczególnie niebezpiecznych.

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, ustawę z dnia 30 maja 1989 r. o izbach gospodarczych, ustawę z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawę z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawę z dnia 7 lipca 1994 r. o gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeniach eksportowych, ustawę z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej, ustawę z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, ustawę z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych, ustawę z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, ustawę z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, ustawę z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, ustawę z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym, ustawę z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, ustawę z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności, ustawę z dnia 27 sierpnia 2003 r. o weterynaryjnej kontroli granicznej, ustawę z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów, ustawę z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin, ustawę z dnia 19 grudnia 2003 r. o organizacji rynków owoców i warzyw, rynku chmielu, rynku suszu paszowego oraz rynków lnu i konopi uprawianych na włókno, ustawę z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, ustawę z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o zużytych sprzęcie elektronicznym i elektronicznym, ustawę z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia, ustawę z dnia 22 września 2006 r. o przejrzystości stosunków finansowych pomiędzy organami publicznymi a przedsiębiorcami publicznymi oraz o przejrzystości finansowej niektórych przedsiębiorców, ustawę z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, ustawę z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej, ustawę z dnia 20 maja 2010 r. o wyrobach medycznych, ustawę z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, ustawę z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze oraz ustawę z dnia 14 marca 2014 r. o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz niektórych innych ustaw.

§ 1². Przepis § 1¹ pkt 2 stosuje się odpowiednio w przypadku przyjmowania do pracy osoby pozostającej jednocześnie w stosunku pracy z innym pracodawcą.”;

3) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Pracodawca nie może dopuścić do pracy pracownika bez aktualnego orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku w warunkach pracy opisanych w skierowaniu na badania lekarskie.”;

4) po § 4 dodaje się § 4a w brzmieniu:

„§ 4a. Wstępne, okresowe i kontrolne badania lekarskie przeprowadza się na podstawie skierowania wydanego przez pracodawcę.”;

5) § 8 otrzymuje brzmienie:

„§ 8. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb i zakres badań lekarskich, o których mowa w § 1, 2 i 5, oraz częstotliwość badań okresowych, a także sposób dokumentowania i kontroli badań lekarskich,
- 2) tryb wydawania i przechowywania orzeczeń lekarskich do celów przewidzianych w niniejszej ustawie i w przepisach wydanych na jej podstawie,
- 3) zakres informacji objętych skierowaniem na badania lekarskie i orzeczeniem lekarskim, a także wzory tych dokumentów,
- 4) zakres profilaktycznej opieki zdrowotnej, o której mowa w § 6 zdanie drugie,
- 5) dodatkowe wymagania kwalifikacyjne, jakie powinni spełniać lekarze przeprowadzający badania, o których mowa w § 1, 2 i 5, oraz sprawujący profilaktyczną opiekę zdrowotną, o której mowa w § 6 zdanie drugie

– uwzględniając konieczność zapewnienia prawidłowego przebiegu i kompleksowości badań lekarskich, o których mowa w § 1, 2 i 5, profilaktycznej opieki zdrowotnej, o której mowa w § 6 zdanie drugie, a także informacji umożliwiających porównanie warunków pracy u pracodawcy oraz ochrony danych osobowych osób poddanych badaniom.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 30 maja 1989 r. o izbach gospodarczych (Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 710) w art. 12 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Krajowa Izba Gospodarcza poprzez Polską Izbę Handlu Zagranicznego może wystawiać uniwersalne świadectwa pochodzenia towaru, o których mowa w art. 48 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. Urz. UE L 253 z 11.10.1993, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 2, t. 6, str. 3, z późn. zm.).”.

Art. 3. W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 11 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wartość pieniężną świadczeń w naturze, z zastrzeżeniem art. 12 ust. 2–2c, określa się na podstawie cen rynkowych stosowanych w obrocie rzeczami lub prawami tego samego rodzaju i gatunku, z uwzględnieniem w szczególności ich stanu i stopnia zużycia oraz czasu i miejsca ich uzyskania.”;

2) w art. 12 po ust. 2 dodaje się ust. 2a–2c w brzmieniu:

„2a. Wartość pieniężną nieodpłatnego świadczenia przysługującego pracownikowi z tytułu wykorzystywania samochodu służbowego do celów prywatnych ustala się w wysokości:

- 1) 250 zł miesięcznie – dla samochodów o pojemności silnika do 1600 cm³;
- 2) 400 zł miesięcznie – dla samochodów o pojemności silnika powyżej 1600 cm³.

2b. W przypadku wykorzystywania samochodu służbowego do celów prywatnych przez część miesiąca wartość świadczenia ustala się za każdy dzień wykorzystywania samochodu do celów prywatnych w wysokości 1/30 kwot określonych w ust. 2a.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 362, 596, 769, 1278, 1342, 1448, 1529 i 1540, z 2013 r. poz. 21, 888, 1027, 1036, 1287, 1304, 1387 i 1717 oraz z 2014 r. poz. 223, 312, 567, 598, 773, 915, 1052, 1215, 1328, 1563 i 1644.

2c. Jeżeli świadczenie przysługujące pracownikowi z tytułu wykorzystywania samochodu służbowego do celów prywatnych jest częściowo odpłatne, to przychodem pracownika jest różnica pomiędzy wartością określoną w ust. 2a albo ust. 2b i odpłatnością ponoszoną przez pracownika.”;

3) w art. 14:

a) w ust. 1c wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Za datę powstania przychodu, o którym mowa w ust. 1, uważa się, z zastrzeżeniem ust. 1e i 1h–1j, dzień wydania rzeczy, zbycia prawa majątkowego lub wykonania usługi, albo częściowego wykonania usługi, nie później niż dzień.”;

b) po ust. 1i dodaje się ust. 1j–1l w brzmieniu:

„1j. W przypadku pobrania wpłat na poczet dostaw towarów i usług, które zostaną wykonane w następnych okresach sprawozdawczych, podlegających zarejestrowaniu przy zastosowaniu kasy rejestrującej zgodnie z przepisami ustawy o podatku od towarów i usług, za datę powstania przychodu uznaje się dzień pobrania wpłaty, jeżeli podatnicy w terminie do dnia 20 stycznia roku podatkowego, a w przypadku podatników rozpoczynających ewidencjonowanie obrotów przy zastosowaniu kasy rejestrującej – w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym rozpoczęły ewidencjonowanie obrotów przy zastosowaniu kasy rejestrującej, zawiadomią właściwego naczelnika urzędu skarbowego o wyborze tego sposobu ustalania daty powstania przychodu.

1k. Wybór sposobu ustalania daty powstania przychodu, o którym mowa w ust. 1j, dotyczy również lat następnych, chyba że podatnik w terminie do dnia 20 stycznia roku podatkowego następującego po roku podatkowym, w którym korzystał z tego sposobu ustalania daty powstania przychodu, zawiadomi właściwego naczelnika urzędu skarbowego o rezygnacji ze stosowania tego sposobu ustalania daty powstania przychodu.

1l. W przypadku prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w formie spółki niebędącej osobą prawną obowiązek zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1j i 1k, dotyczy wszystkich wspólników.”;

c) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Przepisu ust. 3 pkt 1 nie stosuje się do przychodów, o których mowa w ust. 1j.”;

4) w art. 21:

a) w ust. 1:

– po pkt 14 dodaje się pkt 14a w brzmieniu:

„14a) wartość świadczenia otrzymanego przez pracownika z tytułu organizowanego przez pracodawcę dowozu pracowników autobusem w rozumieniu art. 2 pkt 41 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.³⁾);”;

– po pkt 117 dodaje się pkt 117a w brzmieniu:

„117a) wartość nieodpłatnego świadczenia z tytułu pomocy prawnej udzielonej osobie uprawnionej i pobierającej świadczenie z pomocy społecznej lub zasiłek rodzinny, przyznane w formie decyzji administracyjnej na zasadach określonych odpowiednio w przepisach o pomocy społecznej oraz w przepisach o świadczeniach rodzinnych;”;

b) dodaje się ust. 34 w brzmieniu:

„34. Osoba, o której mowa w ust. 1 pkt 117a, jest obowiązana złożyć świadczeniodawcy pisemne oświadczenie o uprawnieniu i pobieraniu świadczenia z pomocy społecznej lub zasiłku rodzinnego, na zasadach określonych odpowiednio w przepisach o pomocy społecznej oraz w przepisach o świadczeniach rodzinnych, podając imię i nazwisko, adres zamieszkania, numer PESEL oraz numer decyzji, na podstawie której osoba ta pobiera świadczenie z pomocy społecznej lub zasiłek rodzinny.”;

Art. 4. W ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 851, z późn. zm.⁴⁾) w art. 12:

1) w ust. 3a wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Za datę powstania przychodu, o którym mowa w ust. 3, uważa się, z zastrzeżeniem ust. 3c–3g, dzień wydania rzeczy, zbycia prawa majątkowego lub wykonania usługi, albo częściowego wykonania usługi, nie później niż dzień;”;

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 1448, z 2013 r. poz. 700, 991, 1446 i 1611 oraz z 2014 r. poz. 312, 486, 529, 768, 822 i 970.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 915, 1138, 1146, 1215, 1328, 1457 i 1563.

- 2) po ust. 3f dodaje się ust. 3g–3i w brzmieniu:

„3g. W przypadku pobrania wpłat na poczet dostaw towarów i usług, które zostaną wykonane w następnych okresach sprawozdawczych, podlegających zarejestrowaniu przy zastosowaniu kasy rejestrującej zgodnie z przepisami ustawy o podatku od towarów i usług, za datę powstania przychodu uznaje się dzień pobrania wpłaty, jeżeli podatnicy w terminie do 20. dnia pierwszego miesiąca roku podatkowego, a w przypadku podatników rozpoczynających ewidencjonowanie obrotów przy zastosowaniu kasy rejestrującej – w terminie do 20. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym rozpoczęli ewidencjonowanie obrotów przy zastosowaniu kasy rejestrującej, zawiadomią właściwego naczelnika urzędu skarbowego o wyborze tego sposobu ustalania daty powstania przychodu.

3h. Wybór sposobu ustalania daty powstania przychodu, o którym mowa w ust. 3g, dotyczy również lat następnych, chyba że podatnik w terminie do 20. dnia pierwszego miesiąca roku podatkowego następującego po roku podatkowym, w którym korzystał z tego sposobu ustalania daty powstania przychodu, zawiadomi właściwego naczelnika urzędu skarbowego o rezygnacji ze stosowania tego sposobu ustalania daty powstania przychodu.

3i. W przypadku prowadzenia działalności gospodarczej w formie spółki niebędącej osobą prawną obowiązek zawiadomienia, o którym mowa w ust. 3g i 3h, dotyczy wszystkich wspólników.”;

- 3) po ust. 4g dodaje się ust. 4h w brzmieniu:

„4h. Przepisu ust. 4 pkt 1 nie stosuje się do przychodów, o których mowa w ust. 3g.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. o gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeniach eksportowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 59, poz. 609, z późn. zm.⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) po art. 6 dodaje się art. 6a–6e w brzmieniu:

„Art. 6a. 1. Produkt lub usługę, eksportowane w ramach kontraktu eksportowego, uznaje się za krajowe, jeżeli udział składników pochodzenia zagranicznego, w zależności od rodzaju eksportowanych produktów i usług lub okresu kredytu, w przychodzie netto z realizacji kontraktu eksportowego wynosi maksymalnie od 50% do 90%.

2. W przypadku reasekuracji, udział składników pochodzenia zagranicznego w przychodzie netto z realizacji kontraktu eksportowego oblicza się w stosunku do części kontraktu eksportowego realizowanej przez krajowego przedsiębiorcę.

Art. 6b. 1. Ustalenie pochodzenia produktu lub usługi, eksportowanych w ramach kontraktu eksportowego, następuje na podstawie dowodów przedstawionych przez ubezpieczającego.

2. Udział składników pochodzenia zagranicznego w przychodzie netto z realizacji kontraktu eksportowego ustala się w odniesieniu do ogółu produktów lub usług, eksportowanych w ramach kontraktu eksportowego.

3. Pochodzenie produktu lub usługi może być wykazane przez udowodnienie minimalnego procentowego udziału składników pochodzenia krajowego, liczonego jako różnica 100% i wyrażonego w procentach maksymalnego udziału składników pochodzenia zagranicznego, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 6e. Minimalny procentowy udział składników pochodzenia krajowego może być wykazany przez udowodnienie pochodzenia krajowego jedynie wybranych składników.

Art. 6c. 1. Składnikami pochodzenia zagranicznego produktu lub usługi są koszty wytworzenia lub cena nabycia w rozumieniu ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2013 r. poz. 330, z późn. zm.⁶⁾) poniesione przez przedsiębiorcę w związku z realizacją kontraktu eksportowego na rzecz:

- 1) dostawców i usługodawców, będących osobami prawnymi lub jednostkami nieposiadającymi osobowości prawnej, mającymi siedzibę poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) pracowników, dostawców i usługodawców, będących osobami fizycznymi nieposiadającymi miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- 3) organów władzy publicznej państw obcych.

2. Składnikami pochodzenia krajowego produktu lub usługi są:

- 1) inne niż wymienione w ust. 1 koszty wytworzenia lub cena nabycia w rozumieniu ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości,
- 2) koszty zakupu surowców lub półfabrykatów, które nie są wydobywane ani wytwarzane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub których odpowiedniki wydobywane lub wytwarzane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie posiadają parametrów określonych w kontrakcie eksportowym

– poniesione przez przedsiębiorcę w związku z realizacją kontraktu eksportowego.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 96, poz. 959, z 2005 r. Nr 143, poz. 1204 oraz z 2009 r. Nr 161, poz. 1277 i Nr 215, poz. 1662.

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 613 oraz z 2014 r. poz. 768 i 1100.

3. Składnikiem pochodzenia krajowego jest również marża na realizację kontraktu eksportowego wyliczona jako różnica przychodu netto z realizacji kontraktu eksportowego oraz ogółu kosztów wytworzenia produktu lub usługi poniesionych w związku z realizacją kontraktu eksportowego.

Art. 6d. 1. W przypadku niezrealizowania kontraktu eksportowego w całości pochodzenie produktu lub usługi, eksportowanych w ramach kontraktu eksportowego, na wniosek ubezpieczającego, ustala się w odniesieniu do zakładanego w dniu zawierania kontraktu eksportowego ogółu produktów lub usług, które miały być dostarczone w ramach tego kontraktu.

2. W przypadku wystąpienia w trakcie realizacji kontraktu eksportowego okoliczności skutkujących utratą przez eksportowane produkt lub usługę statusu krajowego, które są niezależne od przedsiębiorcy, pochodzenie produktu lub usługi, eksportowanych w ramach kontraktu eksportowego, ustala się, na wniosek ubezpieczającego, zgodnie z ust. 1.

3. Okoliczności, o których mowa w ust. 2, obejmują w szczególności zmianę kursów walutowych, cen podstawowych surowców, półfabrykatów i usług wykorzystywanych w trakcie realizacji kontraktu eksportowego.

Art. 6e. Minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określa, w drodze rozporządzenia:

- 1) maksymalny procentowy udział składników pochodzenia zagranicznego w przychodzie netto z realizacji kontraktu eksportowego, uwzględniając rodzaj eksportowanych produktów i usług lub okres kredytu, oraz
- 2) rodzaje dowodów, na podstawie których ustala się pochodzenie produktu lub usługi, uwzględniając możliwość ustalenia na ich podstawie udziału procentowego składników pochodzenia krajowego lub składników pochodzenia zagranicznego w przychodzie netto z realizacji kontraktu eksportowego.”;

2) w art. 8 uchyla się ust. 2.

Art. 6. W ustawie z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. z 2012 r. poz. 591, z 2013 r. poz. 2 oraz z 2014 r. poz. 1161) po art. 30 dodaje się art. 30a w brzmieniu:

„Art. 30a. Mikroprzedsiębiorca w rozumieniu art. 2 ust. 3 załącznika I do rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014, str. 1) za rok kalendarzowy, w którym uzyskał wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym, podlega obowiązkowi przekazywania informacji i danych statystycznych, o których mowa w art. 30 pkt 3, jeżeli obowiązek ich przekazywania wynika z umów i zobowiązań międzynarodowych lub przepisów prawa Unii Europejskiej.”.

Art. 7. W ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059, z późn. zm.⁷⁾) w art. 38a ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W gwarancjach, o których mowa w ust. 3 pkt 1, gwarant zobowiązuje się na piśmie do zapłacenia, bezwzględnie i nieodwołalnie, na każde wezwanie Prezesa URE działającego z urzędu lub na wniosek właściwego organu zabezpieczonej kwoty należności wraz z odsetkami za zwłokę, jeżeli jej zapłacenie stanie się wymagalne.”.

Art. 8. W ustawie z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne (Dz. U. z 2012 r. poz. 657, z 2013 r. poz. 198 oraz z 2014 r. poz. 84) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 w ust. 1:

a) w pkt 3:

- uchyla się lit. b–d,
- lit. e otrzymuje brzmienie:

„e) fundacje, w których fundatorami są osoby prawne, o których mowa w lit. a;”;

b) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) rezydencie – należy przez to rozumieć rezydenta w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 826 oraz z 2013 r. poz. 1036);”;

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 984 i 1238 oraz z 2014 r. poz. 457, 490, 900, 942 i 1101.

c) pkt 9a otrzymuje brzmienie:

„9a) mikroprzedsiębiorcy, małym i średnim przedsiębiorcy – należy przez to rozumieć odpowiednio mikroprzedsiębiorcę, małego i średniego przedsiębiorcę spełniającego warunki określone w załączniku I do rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014, str.1);”

d) uchyla się pkt 11;

2) w art. 34d ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do przekazania akcji (udziałów), o którym mowa w ust. 2, nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2013 r. poz. 216, z późn. zm.⁸⁾) dotyczących trybu zbywania akcji i udziałów Skarbu Państwa.”

Art. 9. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1182) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 12 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) prowadzenie rejestru zbiorów danych oraz rejestru administratorów bezpieczeństwa informacji, a także udzielanie informacji o zarejestrowanych zbiorach danych i zarejestrowanych administratorach bezpieczeństwa informacji;”

2) po art. 19a dodaje się art. 19b w brzmieniu:

„Art. 19b. 1. Generalny Inspektor może zwrócić się do administratora bezpieczeństwa informacji wpisanego do rejestru, o którym mowa w art. 46c, o dokonanie sprawdzenia, o którym mowa w art. 36a ust. 2 pkt 1 lit. a, u administratora danych, który go powołał, wskazując zakres i termin sprawdzenia.

2. Po dokonaniu sprawdzenia, o którym mowa w art. 36a ust. 2 pkt 1 lit. a, administrator bezpieczeństwa informacji, za pośrednictwem administratora danych, przedstawia Generalnemu Inspektorowi sprawozdanie, o którym mowa w art. 36a ust. 2 pkt 1 lit. a.

3. Dokonanie przez administratora bezpieczeństwa informacji sprawdzenia w przypadku, o którym mowa w ust. 1, nie wyłącza prawa Generalnego Inspektora do przeprowadzenia kontroli, o której mowa w art. 12 pkt 1.”;

3) w art. 36 uchyla się ust. 3;

4) po art. 36 dodaje się art. 36a–36c w brzmieniu:

„Art. 36a. 1. Administrator danych może powołać administratora bezpieczeństwa informacji.

2. Do zadań administratora bezpieczeństwa informacji należy:

1) zapewnianie przestrzegania przepisów o ochronie danych osobowych, w szczególności przez:

a) sprawdzanie zgodności przetwarzania danych osobowych z przepisami o ochronie danych osobowych oraz opracowanie w tym zakresie sprawozdania dla administratora danych,

b) nadzorowanie opracowania i aktualizowania dokumentacji, o której mowa w art. 36 ust. 2, oraz przestrzegania zasad w niej określonych,

c) zapewnianie zapoznania osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych z przepisami o ochronie danych osobowych;

2) prowadzenie rejestru zbiorów danych przetwarzanych przez administratora danych, z wyjątkiem zbiorów, o których mowa w art. 43 ust. 1, zawierającego nazwę zbioru oraz informacje, o których mowa w art. 41 ust. 1 pkt 2–4a i 7.

3. Rejestr, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, jest jawny. Przepis art. 42 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

4. Administrator danych może powierzyć administratorowi bezpieczeństwa informacji wykonywanie innych obowiązków, jeżeli nie naruszy to prawidłowego wykonywania zadań, o których mowa w ust. 2.

5. Administratorem bezpieczeństwa informacji może być osoba, która:

1) ma pełną zdolność do czynności prawnych oraz korzysta z pełni praw publicznych;

2) posiada odpowiednią wiedzę w zakresie ochrony danych osobowych;

3) nie była karana za umyślne przestępstwo.

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1643 oraz z 2014 r. poz. 598 i 612.

6. Administrator danych może powołać zastępców administratora bezpieczeństwa informacji, którzy spełniają warunki określone w ust. 5.

7. Administrator bezpieczeństwa informacji podlega bezpośrednio kierownikowi jednostki organizacyjnej lub osobie fizycznej będącej administratorem danych.

8. Administrator danych zapewnia środki i organizacyjną odrębność administratora bezpieczeństwa informacji niezbędne do niezależnego wykonywania przez niego zadań, o których mowa w ust. 2.

9. Minister właściwy do spraw administracji publicznej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb i sposób realizacji zadań, o których mowa w ust. 2 pkt 1 lit. a i b,
 - 2) sposób prowadzenia rejestru zbiorów danych, o którym mowa w ust. 2 pkt 2
- uwzględniając konieczność zapewnienia prawidłowości realizacji zadań administratora bezpieczeństwa informacji oraz niezależności i organizacyjnej odrębności w wykonywaniu przez niego zadań.

Art. 36b. W przypadku niepowołania administratora bezpieczeństwa informacji zadania określone w art. 36a ust. 2 pkt 1, z wyłączeniem obowiązku sporządzania sprawozdania, o którym mowa w art. 36a ust. 2 pkt 1 lit. a, wykonuje administrator danych.

Art. 36c. Sprawozdanie, o którym mowa w art. 36a ust. 2 pkt 1 lit. a, powinno zawierać:

- 1) oznaczenie administratora danych i adres jego siedziby lub miejsca zamieszkania;
 - 2) imię i nazwisko administratora bezpieczeństwa informacji;
 - 3) wykaz czynności podjętych przez administratora bezpieczeństwa informacji w toku sprawdzenia oraz imiona, nazwiska i stanowiska osób biorących udział w tych czynnościach;
 - 4) datę rozpoczęcia i zakończenia sprawdzenia;
 - 5) określenie przedmiotu i zakresu sprawdzenia;
 - 6) opis stanu faktycznego stwierdzonego w toku sprawdzenia oraz inne informacje mające istotne znaczenie dla oceny zgodności przetwarzania danych z przepisami o ochronie danych osobowych;
 - 7) stwierdzone przypadki naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych w zakresie objętym sprawdzeniem wraz z planowanymi lub podjętymi działaniami przywracającymi stan zgodny z prawem;
 - 8) wyszczególnienie załączników stanowiących składową część sprawozdania;
 - 9) podpis administratora bezpieczeństwa informacji, a w przypadku sprawozdania w postaci papierowej – dodatkowo parafy administratora bezpieczeństwa informacji na każdej stronie sprawozdania;
 - 10) datę i miejsce podpisania sprawozdania przez administratora bezpieczeństwa informacji.”;
- 5) tytuł rozdziału 6 otrzymuje brzmienie:
„Rejestracja zbiorów danych osobowych oraz administratorów bezpieczeństwa informacji”;
- 6) art. 40 otrzymuje brzmienie:
„Art. 40. Administrator danych jest obowiązany zgłosić zbiór danych do rejestracji Generalnemu Inspektorowi, z wyjątkiem przypadków, o których mowa w art. 43 ust. 1 i 1a.”;
- 7) w art. 43:
a) w ust. 1 w pkt 11 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 12 w brzmieniu:
„12) przetwarzanych w zbiorach, które nie są prowadzone z wykorzystaniem systemów informatycznych, z wyjątkiem zbiorów zawierających dane, o których mowa w art. 27 ust. 1.”;
- b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
„1a. Obowiązku rejestracji zbiorów danych osobowych, z wyjątkiem zbiorów zawierających dane, o których mowa w art. 27 ust. 1, nie podlega administrator danych, który powołał administratora bezpieczeństwa informacji i zgłosił go Generalnemu Inspektorowi do rejestracji, z zastrzeżeniem art. 46e ust. 2.”;
- 8) po art. 46a dodaje się art. 46b–46f w brzmieniu:

„Art. 46b. 1. Administrator danych jest obowiązany zgłosić do rejestracji Generalnemu Inspektorowi powołanie i odwołanie administratora bezpieczeństwa informacji w terminie 30 dni od dnia jego powołania lub odwołania.

2. Zgłoszenie powołania administratora bezpieczeństwa informacji do rejestracji powinno zawierać:

- 1) oznaczenie administratora danych i adres jego siedziby lub miejsca zamieszkania, w tym numer identyfikacyjny rejestru podmiotów gospodarki narodowej, jeżeli został mu nadany;
- 2) dane administratora bezpieczeństwa informacji:
 - a) imię i nazwisko,
 - b) numer PESEL lub, gdy ten numer nie został nadany, nazwę i numer dokumentu stwierdzającego tożsamość,
 - c) adres do korespondencji, jeżeli jest inny niż adres, o którym mowa w pkt 1;
- 3) datę powołania;
- 4) oświadczenie administratora danych o spełnianiu przez administratora bezpieczeństwa informacji warunków określonych w art. 36a ust. 5 i 7.

3. Zgłoszenie odwołania administratora bezpieczeństwa informacji powinno zawierać:

- 1) dane, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i pkt 2 lit. a i b;
- 2) datę i przyczynę odwołania.

4. Na żądanie administratora danych lub administratora bezpieczeństwa informacji Generalny Inspektor wydaje zaświadczenie o zarejestrowaniu administratora bezpieczeństwa informacji.

5. Administrator danych jest obowiązany zgłosić Generalnemu Inspektorowi zmianę informacji objętych zgłoszeniem, o którym mowa w ust. 2, w terminie 14 dni od dnia zmiany. Do zgłaszania zmian stosuje się odpowiednio przepisy o zgłoszeniu powołania administratora bezpieczeństwa informacji.

Art. 46c. Generalny Inspektor prowadzi ogólnokrajowy, jawny rejestr administratorów bezpieczeństwa informacji, zawierający informacje, o których mowa w art. 46b ust. 2 pkt 1 i pkt 2 lit. a i c.

Art. 46d. 1. Wykreślenie administratora bezpieczeństwa informacji z rejestru administratorów bezpieczeństwa informacji następuje po powiadomieniu o jego odwołaniu albo w przypadku jego śmierci.

2. Generalny Inspektor z urzędu wydaje administratorowi danych decyzję o wykreśleniu administratora bezpieczeństwa informacji z rejestru administratorów bezpieczeństwa informacji, jeżeli:

- 1) administrator bezpieczeństwa informacji nie spełnia warunków określonych w art. 36a ust. 5 lub 7;
- 2) administrator bezpieczeństwa informacji nie wykonuje zadań określonych w art. 36a ust. 2;
- 3) administrator danych nie powiadomił o odwołaniu administratora bezpieczeństwa informacji.

3. Do administratora danych będącego adresatem decyzji, o której mowa w ust. 2, nie stosuje się zwolnienia, o którym mowa w art. 43 ust. 1a.

Art. 46e. 1. W przypadku ponownego zgłoszenia przez administratora danych do rejestracji Generalnemu Inspektorowi powołania administratora bezpieczeństwa informacji wykreślonego z rejestru administratorów bezpieczeństwa informacji na podstawie art. 46d ust. 2, Generalny Inspektor, w drodze decyzji administracyjnej:

- 1) wpisuje administratora bezpieczeństwa informacji do rejestru administratorów bezpieczeństwa informacji po stwierdzeniu, że nie zachodzą przyczyny wykreślenia z rejestru, o których mowa w art. 46d ust. 2 pkt 1 i 2;
- 2) odmawia wpisania administratora bezpieczeństwa informacji do rejestru administratorów bezpieczeństwa informacji, jeżeli nie zostały usunięte przyczyny wykreślenia z rejestru, o których mowa w art. 46d ust. 2 pkt 1 i 2.

2. Do administratora danych, który ponownie zgłosił do rejestracji administratora bezpieczeństwa informacji wykreślonego na podstawie art. 46d ust. 2, zwolnienie z obowiązku rejestracji zbioru określone w art. 43 ust. 1a stosuje się po wpisaniu zgłoszonego administratora bezpieczeństwa informacji do rejestru administratorów bezpieczeństwa informacji.

Art. 46f. Minister właściwy do spraw administracji publicznej określi, w drodze rozporządzenia, wzory zgłoszeń administratora bezpieczeństwa informacji, o których mowa w art. 46b ust. 2 i 3, uwzględniając konieczność zapewnienia Generalnemu Inspektorowi informacji niezbędnych do prawidłowego realizowania jego zadań.”;

- 9) art. 48 otrzymuje brzmienie:

„Art. 48. 1. W przypadkach innych niż wymienione w art. 47 ust. 2 i 3 przekazanie danych osobowych do państwa trzeciego, które nie zapewnia na swoim terytorium odpowiedniego poziomu ochrony danych osobowych, może nastąpić po uzyskaniu zgody Generalnego Inspektora, wydanej w drodze decyzji administracyjnej, pod warunkiem że

administrator danych zapewni odpowiednie zabezpieczenia w zakresie ochrony prywatności oraz praw i wolności osoby, której dane dotyczą.

2. Zgoda Generalnego Inspektora nie jest wymagana, jeżeli administrator danych zapewni odpowiednie zabezpieczenia w zakresie ochrony prywatności oraz praw i wolności osoby, której dane dotyczą, przez:

- 1) standardowe klauzule umowne ochrony danych osobowych, zatwierdzone przez Komisję Europejską zgodnie z art. 26 ust. 4 dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz. Urz. WE L 281 z 23.11.1995, str. 31, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 15, str. 355, z późn. zm.) lub
- 2) prawnie wiążące reguły lub polityki ochrony danych osobowych, zwane dalej „wiązącymi regułami korporacyjnymi”, które zostały zatwierdzone przez Generalnego Inspektora zgodnie z ust. 3–5.

3. Generalny Inspektor zatwierdza, w drodze decyzji administracyjnej, wiążące reguły korporacyjne przyjęte w ramach grupy przedsiębiorców do celów przekazania danych osobowych przez administratora danych lub podmiot, o którym mowa w art. 31 ust. 1, do należącego do tej samej grupy innego administratora danych lub podmiotu, o którym mowa w art. 31 ust. 1, w państwie trzecim.

4. Generalny Inspektor przed zatwierdzeniem wiążących reguł korporacyjnych może przeprowadzić konsultacje z właściwymi organami ochrony danych osobowych państw należących do Europejskiego Obszaru Gospodarczego, na których terytorium mają siedziby przedsiębiorcy należący do grupy, o której mowa w ust. 3, przekazując im niezbędne informacje w tym celu.

5. Generalny Inspektor, wydając decyzję, o której mowa w ust. 3, uwzględnia wyniki przeprowadzonych konsultacji, o których mowa w ust. 4, a jeżeli wiążące reguły korporacyjne były przedmiotem rozstrzygnięcia organu ochrony danych osobowych innego państwa należącego do Europejskiego Obszaru Gospodarczego – może uwzględnić to rozstrzygnięcie.”.

Art. 10. W ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442, z późn. zm.⁹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 41:
 - a) uchyla się ust. 7,
 - b) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Przepisy ust. 1–8b stosuje się odpowiednio do składek na ubezpieczenie zdrowotne, z zastrzeżeniem ust. 9a–10a.”,
 - c) ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Płatnik składek jest zwolniony z obowiązku przekazywania informacji wynikającej z ust. 9 w przypadku pobierania wyłącznie składek na ubezpieczenie zdrowotne.”,
 - d) po ust. 10 dodaje się ust. 10a w brzmieniu:

„10a. Płatnik składek jest obowiązany przekazać informacje wynikające z ust. 9 na żądanie ubezpieczonego – nie częściej niż raz na miesiąc – za miesiąc poprzedni, z wyłączeniem przypadków pobierania składek z emerytur i rent.”;
- 2) w art. 47 ust. 3b otrzymuje brzmienie:

„3b. W przypadkach, o których mowa w ust. 3 i 3a, stosuje się odpowiednio art. 41 ust. 7a i 7b.”;
- 3) w art. 98 w ust. 1 uchyla się pkt 6a.

Art. 11. W ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 669 i 1146) w art. 10 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Organ Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych przeprowadzający kontrolę graniczną jakości handlowej w portach morskich współpracuje z organami celnymi w zakresie tej kontroli, w szczególności informuje naczelnika urzędu celnego właściwego dla portu morskiego o terminie, w tym o godzinie, i miejscu planowanej kontroli. Organ Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych przeprowadza kontrolę graniczną

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1623, 1650 i 1717 oraz z 2014 r. poz. 567, 598, 1146 i 1161.

ną jakości handlowej w portach morskich w sposób pozwalający na zachowanie terminów, o których mowa w art. 20a ust. 2–5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. z 2013 r. poz. 1404, z późn. zm.¹⁰⁾).”.

Art. 12. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232, z późn. zm.¹¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 400h:
 - a) w ust. 1 w pkt 7 w lit. b kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 8 w brzmieniu:

„8) ustalanie zasad i trybu udzielania poręczeń, w tym dopuszczalnej łącznej wysokości udzielanych poręczeń oraz dopuszczalnej wysokości poręczeń za zobowiązania podmiotu lub grupy podmiotów, oraz trybu i zasad pobierania opłat prowizyjnych od poręczeń.”,
 - b) uchyla się ust. 3,
 - c) w ust. 4 po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:

„5a) zatwierdzanie wniosków zarządu wojewódzkiego funduszu o udzielenie poręczeń, jeżeli zobowiązanie z tego tytułu przekracza 0,5% przychodów uzyskanych przez ten fundusz w roku poprzednim;”,
 - d) dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

„5. Dopuszczalna łączna wysokość udzielanych poręczeń nie może być wyższa niż 60% wartości funduszu własnego odpowiednio Narodowego Funduszu albo wojewódzkiego funduszu.

6. Dopuszczalna wysokość poręczeń za zobowiązania podmiotu lub grupy podmiotów nie może przekroczyć 20% wartości funduszu własnego odpowiednio Narodowego Funduszu albo wojewódzkiego funduszu.”;
- 2) w art. 411:
 - a) w ust. 1 w pkt 2 w lit. d średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. e w brzmieniu:

„e) dopłaty do rat lub innych opłat ustalanych w umowach leasingu w rozumieniu przepisów art. 23a pkt 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361, z późn. zm.¹²⁾) i art. 17a pkt 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 851, z późn. zm.¹³⁾);”,
 - b) po ust. 3a dodaje się ust. 3b w brzmieniu:

„3b. Dopłaty, o których mowa w ust. 1 pkt 2 lit. e, stosuje się do rat lub innych opłat ponoszonych przez korzystających, ustalanych w umowach, których przedmiotem jest leasing środków trwałych lub wartości niematerialnych i prawnych podlegających amortyzacji i służących realizacji celów z zakresu ochrony środowiska lub gospodarki wodnej.”,
 - c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Narodowy Fundusz oraz wojewódzkie fundusze mogą udzielać poręczeń:

 - 1) spłaty kredytów lub pożyczek,
 - 2) spłaty odsetek od kredytów lub pożyczek,
 - 3) zwrotu przyznanych środków

– pod warunkiem przeznaczenia tych kredytów, pożyczek lub środków na cele z zakresu ochrony środowiska lub gospodarki wodnej oraz ustanowienia zabezpieczeń odpowiednio na rzecz Narodowego Funduszu albo wojewódzkiego funduszy na wypadek roszczeń wynikających z tytułu wykonania obowiązków poręczycieli.”,
 - d) po ust. 5 dodaje się ust. 5a i 5b w brzmieniu:

„5a. Poręczenia są terminowe i udzielane do kwoty określonej w umowie.

5b. Narodowy Fundusz oraz wojewódzkie fundusze pobierają opłatę prowizyjną od poręczeń, uwzględniając w szczególności kwotę zobowiązania.”,

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 486, 1055, 1215, 1395 i 1662.

¹¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1238 oraz z 2014 r. poz. 40, 47, 457, 822, 1101, 1146 i 1322.

¹²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 362, 596, 769, 1278, 1342, 1448, 1529 i 1540, z 2013 r. poz. 21, 888, 1027, 1036, 1287, 1304, 1387 i 1717 oraz z 2014 r. poz. 223, 312, 567, 598, 773, 915, 1052, 1215, 1328, 1563, 1644 i 1662.

¹³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 915, 1138, 1146, 1215, 1328, 1457, 1563 i 1662.

e) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Narodowy Fundusz oraz wojewódzkie fundusze udzielają dotacji, pożyczek, poręczeń oraz przekazują środki finansowe na podstawie umów cywilnoprawnych.”,

f) ust. 10 i 10a otrzymują brzmienie:

„10. Narodowy Fundusz oraz wojewódzkie fundusze mogą udostępniać środki finansowe bankom z przeznaczeniem na udzielanie kredytów bankowych, pożyczek lub dotacji na wskazane przez siebie programy i przedsięwzięcia z zakresu zadań ochrony środowiska i gospodarki wodnej oraz potrzeb geologii, a także dopłaty do oprocentowania lub częściowe spłaty kapitału udzielanych na ten cel kredytów bankowych, lub dopłaty, o których mowa w ust. 1 pkt 2 lit. e.

10a. Narodowy Fundusz oraz wojewódzkie fundusze mogą zawierać umowy o udostępnienie środków finansowych, o których mowa w ust. 10, z bankami wybranymi na podstawie określonych przez te fundusze procedur, zapewniających poszanowanie zasady przejrzystości i równego traktowania banków oraz zawarcie umowy z każdym bankiem spełniającym obiektywne, proporcjonalne i niedyskryminacyjne warunki określone w tych procedurach.”,

g) uchyla się ust. 10b i 10c,

h) ust. 10d i 10e otrzymują brzmienie:

„10d. Do wyboru banków, o których mowa w ust. 10a, nie mają zastosowania przepisy o zamówieniach publicznych.

10e. Umowy, o których mowa w ust. 10a, określają w szczególności tryb i terminy przekazywania bankom przez Narodowy Fundusz oraz wojewódzkie fundusze środków finansowych, o których mowa w ust. 10.”.

Art. 13. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2014 r. poz. 782) w art. 6 w ust. 1 w pkt 4 w lit. a dodaje się tiret trzecie w brzmieniu:

„– treść orzeczeń sądów powszechnych, Sądu Najwyższego, sądów administracyjnych, sądów wojskowych, Trybunału Konstytucyjnego i Trybunału Stanu.”.

Art. 14. W ustawie z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym (Dz. U. z 2013 r. poz. 262) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 14 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Przed zawarciem umowy o świadczenie usług certyfikacyjnych, której przedmiotem jest wydawanie kwalifikowanego certyfikatu, kwalifikowany podmiot świadczący usługi certyfikacyjne jest obowiązany uzyskać potwierdzenie zapoznania się z informacją, o której mowa w ust. 2, w formie pisemnej lub za pomocą środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2013 r. poz. 1422).”;

2) w art. 16:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Umowę o świadczenie usług certyfikacyjnych zawiera się w formie pisemnej.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Umowę o świadczenie usług certyfikacyjnych, której przedmiotem jest wydawanie kwalifikowanego certyfikatu, zawiera się w formie pisemnej pod rygorem nieważności.”,

c) uchyla się ust. 2;

3) w art. 24:

a) w ust. 2 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) informacje o kwalifikacjach i doświadczeniu zawodowym oraz zaświadczenie albo oświadczenie o niekaralności osób, o których mowa w art. 10 ust. 3;”,

b) ust. 2a otrzymuje brzmienie:

„2a. Oświadczenia, o których mowa w ust. 2 pkt 4 i 6, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń.”;

- 4) w art. 28 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kwalifikowany podmiot świadczący usługi certyfikacyjne jest obowiązany zawiadamiać niezwłocznie, nie później niż w terminie 14 dni od zmiany stanu faktycznego lub prawnego, ministra właściwego do spraw gospodarki o zmianie danych zawartych we wniosku, o którym mowa w art. 24 ust. 2.”.

Art. 15. W ustawie z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. z 2012 r. poz. 1329, z późn. zm.¹⁴⁾) w art. 10 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Jeżeli roboty strzałowe w ruchu zakładu górniczego albo zakładu będą wykonywane przez przedsiębiorcę, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, uzyskanie pozwolenia przez:

- 1) przedsiębiorcę, o którym mowa w ust. 2 pkt 1 – wyłącza obowiązek uzyskania pozwolenia w zakresie tych samych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przez przedsiębiorcę, o którym mowa w ust. 2 pkt 2;
- 2) tego przedsiębiorcę – wyłącza obowiązek uzyskania pozwolenia w zakresie tych samych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przez przedsiębiorcę, o którym mowa w ust. 2 pkt 1.”.

Art. 16. W ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2014 r. poz. 1645) w art. 43a:

- 1) uchyla się ust. 9;
- 2) po ust. 9 dodaje się ust. 9a w brzmieniu:

„9a. Szczegółowe zasady współpracy między organami celnymi a organami wyspecjalizowanymi mogą zostać określone w drodze porozumienia.”.

Art. 17. W ustawie z dnia 27 sierpnia 2003 r. o weterynaryjnej kontroli granicznej (Dz. U. z 2014 r. poz. 424) po art. 4 dodaje się art. 4a w brzmieniu:

„Art. 4a. Graniczny lekarz weterynarii przeprowadzający weterynaryjną kontrolę graniczną w portach morskich współpracuje z organami celnymi w zakresie tej kontroli, w szczególności informuje naczelnika urzędu celnego właściwego dla portu morskiego o terminie, w tym o godzinie, i miejscu planowanej kontroli. Graniczny lekarz weterynarii przeprowadza weterynaryjną kontrolę graniczną w portach morskich w sposób pozwalający na zachowanie terminów, o których mowa w art. 20a ust. 2–5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. z 2013 r. poz. 1404, z późn. zm.¹⁵⁾).”.

Art. 18. W ustawie z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275, z późn. zm.¹⁶⁾) w art. 33:

- 1) uchyla się ust. 4;
- 2) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Szczegółowe zasady współpracy między organami celnymi a organami, o których mowa w art. 16 ust. 1, mogą zostać określone w drodze porozumienia.”.

Art. 19. W ustawie z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin (Dz. U. z 2014 r. poz. 621, 822 i 907) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 15 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) paszport roślin wydany przez:

- a) wojewódzkiego inspektora albo
- b) właściwy organ innego państwa członkowskiego, albo
- c) podmiot upoważniony na podstawie art. 16 ust. 15, lub”;

- 2) w art. 16:

- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Paszport roślin wydaje, na wniosek podmiotu wpisanego do rejestru przedsiębiorców, wojewódzki inspektor właściwy ze względu na miejsce prowadzenia uprawy, wytwarzania, składowania lub przechowywania roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów lub miejsce zakończenia granicznej kontroli fitosanitarnej tych roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów pochodzących z państwa trzeciego, z zastrzeżeniem ust. 15.”.

¹⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 775 i 1238 oraz z 2014 r. poz. 295.

¹⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 486, 1055, 1215, 1395 i 1662.

¹⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 35, poz. 215, z 2008 r. Nr 157, poz. 976, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 20, poz. 106 oraz z 2011 r. Nr 63, poz. 322 i Nr 102, poz. 586.

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Paszport roślin wydaje się dla roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, jeżeli zastosowana przez wojewódzkiego inspektora ocena organoleptyczna, badania makroskopowe, badania laboratoryjne lub kontrola dokumentów potwierdziły, że są one wolne od organizmów kwarantannowych i spełniają wymagania specjalne, wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 20 ust. 2 i 3 oraz w przepisach o nasiennictwie w zakresie wytwarzania i oceny oraz obrotu materiałem siewnym.”,

c) po ust. 9 dodaje się ust. 9a w brzmieniu:

„9a. Informacje, jakie powinien zawierać paszport roślin, które powinny zostać umieszczone na etykiecie, mogą zostać umieszczone bezpośrednio na opakowaniu roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów albo na etykiecie handlowej przytwierdzonej do roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów albo ich opakowań, jeżeli taka forma paszportu roślin została określona w przepisach wydanych na podstawie ust. 13.”,

d) uchyla się ust. 11,

e) ust. 13 otrzymuje brzmienie:

„13. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, minimalne wymagania dotyczące formy, wymiarów i materiału, z jakiego powinny być wykonane paszporty roślin, oraz sposób ich wypełniania, uwzględniając zakres informacji, jakie powinny zawierać paszporty roślin, rodzaje roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, dla jakich wydaje się paszporty roślin, oraz ujednoczenie wystawianych paszportów roślin.”,

f) ust. 15 otrzymuje brzmienie:

„15. Wojewódzki inspektor właściwy ze względu na miejsce prowadzenia uprawy, wytwarzania, składowania lub przechowywania roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów przez podmiot wpisany do rejestru przedsiębiorców może upoważnić ten podmiot, w drodze decyzji, do wydawania w swoim imieniu paszportów roślin dla tych roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów.”,

g) po ust. 15 dodaje się ust. 15a–15f w brzmieniu:

„15a. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 15, wydaje się na wniosek podmiotu, który:

- 1) w dniu złożenia wniosku jest wpisany do rejestru przedsiębiorców od co najmniej roku;
- 2) daje rękojmię zgodnego z przepisami ustawy wydawania paszportów roślin;
- 3) w okresie 2 lat przed dniem złożenia wniosku nie był karany za naruszenie przepisów o ochronie roślin lub przepisów o nasiennictwie.

15b. Podmiot upoważniony do wydawania paszportów roślin, na podstawie ust. 15, jest obowiązany prowadzić dokumentację dotyczącą wydanych paszportów roślin, w postaci papierowej lub elektronicznej, w sposób umożliwiający wskazanie:

- 1) numerów partii roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, dla których zostały wydane paszporty roślin, lub numerów wydanych paszportów roślin;
- 2) łacińskich nazw botanicznych roślin lub nazw produktów roślinnych wraz z łacińską nazwą botaniczną roślin, z których zostały one wytworzone, lub nazw przedmiotów, dla których zostały wydane paszporty roślin;
- 3) ilości roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, dla których zostały wydane paszporty roślin.

15c. Dokumentację, o której mowa w ust. 15b, przechowuje się przez okres 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym została sporządzona.

15d. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 15, nie może być udzielone do wydawania:

- 1) paszportów zastępczych, o którym mowa w art. 17 ust. 1;
- 2) paszportów roślin dla roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, które stwarzają szczególne zagrożenie rozprzestrzenienia się organizmów kwarantannowych, określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 15f.

15e. Wojewódzki inspektor odmawia, w drodze decyzji, wydania upoważnienia, o którym mowa w ust. 15:

- 1) jeżeli podmiot nie spełnia wymagań określonych w ust. 15a lub
- 2) w przypadku, o którym mowa w ust. 15d pkt 1 i 2.

15f. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, rośliny, produkty roślinne lub przedmioty, dla których paszporty roślin nie mogą być wydawane przez podmioty upoważnione do ich wydawania na podstawie ust. 15, mając na uwadze stwarzane przez nie szczególne zagrożenie rozprzestrzenienia się organizmów kwarantannowych.”,

- h) w ust. 16:
- pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) rośliny, produkty roślinne lub przedmioty, dla których paszporty roślin mogą być wydawane przez upoważniony podmiot.”;
 - uchyla się pkt 3,
- i) ust. 18 otrzymuje brzmienie:
- „18. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 15, cofa się, w drodze decyzji, jeżeli upoważniony podmiot:
- 1) został wykreślony z rejestru przedsiębiorców;
 - 2) przestał spełniać wymagania określone w ust. 15a pkt 2, w szczególności w związku z wydawaniem paszportów roślin z naruszeniem przepisów o ochronie roślin;
 - 3) został ukarany za naruszenie przepisów o ochronie roślin lub przepisów o nasiennictwie.”;
- j) po ust. 18 dodaje się ust. 18a i 18b w brzmieniu:
- „18a. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 15, cofa się lub określony w tym upoważnieniu zakres roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, dla których paszporty roślin mogą być wydawane przez upoważniony podmiot, zmienia się, jeżeli te rośliny, produkty roślinne lub przedmioty zostały objęte przepisami wydanymi na podstawie ust. 15f.
- 18b. Podmiot, któremu na podstawie ust. 18 cofnięto upoważnienie, o którym mowa w ust. 15, może ponownie ubiegać się o jego udzielenie nie wcześniej niż po upływie 2 lat od dnia cofnięcia tego upoważnienia.”;
- k) uchyla się ust. 19 i 20,
- l) ust. 21 otrzymuje brzmienie:
- „21. Ostateczny nabywca roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, o których mowa w ust. 1, zajmujący się zawodowo lub zarobkowo uprawą roślin lub wytwarzaniem produktów roślinnych lub przedmiotów przechowuje przez rok od dnia nabycia tych roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów paszporty roślin, w które były one zaopatrzone.”;
- 3) w art. 21:
- a) ust. 1–1b otrzymują brzmienie:
- „1. Wprowadzanie bezpośrednio z państw trzecich na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, które przed wprowadzeniem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej powinny zostać poddane granicznej kontroli fitosanitarnej na podstawie art. 22 ust. 1 pkt 1, jest dozwolone przez wyznaczone punkty wwozu, którymi są: lotnisko w przypadku transportu powietrznego, port w przypadku transportu morskiego lub rzeczno-żelaznicznego, stacja w przypadku transportu kolejowego oraz przejście graniczne, przez które następuje przekroczenie lądowej granicy Rzeczypospolitej Polskiej, w przypadku innego rodzaju transportu.
- 1a. Organ celny, z zastrzeżeniem ust. 1b, nie może nadać roślinom, produktom roślinnym lub przedmiotom, które przed wprowadzeniem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej powinny zostać poddane granicznej kontroli fitosanitarnej na podstawie art. 22 ust. 1 pkt 1, procedury celnej umożliwiającej ich wprowadzenie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli te rośliny, produkty roślinne lub przedmioty, w przypadku ich wprowadzania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bezpośrednio z państw trzecich, nie są wprowadzane przez wyznaczone punkty wwozu.
- 1b. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do opakowań drewnianych, w których przewożone są towary inne niż rośliny, produkty roślinne lub przedmioty, które przed wprowadzeniem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej powinny zostać poddane granicznej kontroli fitosanitarnej na podstawie art. 22 ust. 1 pkt 1, oraz do drewna używanego do unieruchamiania lub zabezpieczenia tych towarów.”;
- b) po ust. 1b dodaje się ust. 1c w brzmieniu:
- „1c. Minister właściwy do spraw rolnictwa udostępnia na stronie internetowej administrowanej przez obsługujący go urząd wykaz roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, które podlegają granicznej kontroli fitosanitarnej, oraz wykaz roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, których wprowadzanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub do określonych stref chronionych jest zabronione, zgodnie z przepisami art. 20 ust. 1 pkt 3 i 5, wraz z odpowiadającą im klasyfikacją towarów według kodów taryfy celnej.”;
- 4) w art. 22 uchyla się ust. 1c;

5) w art. 23:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Organy celne współpracują z organami przeprowadzającymi graniczną kontrolę fitosanitarną w zakresie tej kontroli, w szczególności informują wojewódzkiego inspektora właściwego dla punktu wwozu albo ze względu na miejsce wprowadzania roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów podlegających granicznej kontroli fitosanitarnej o ich wprowadzeniu lub zamiarze ich wprowadzenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a i 3b w brzmieniu:

„3a. Niezwłocznie po otrzymaniu informacji, o której mowa w ust. 3, dotyczącej wprowadzania roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 2 i 3, przez przejście graniczne niebędące punktem wwozu wojewódzki inspektor właściwy ze względu na miejsce ich wprowadzania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przeprowadza graniczną kontrolę fitosanitarną. Przepisy art. 25 ust. 2, art. 26 ust. 1 i 2 oraz art. 27 ust. 3, ust. 4 pkt 1 i ust. 6 stosuje się odpowiednio.

3b. W przypadku przeprowadzania granicznej kontroli fitosanitarnej w portach morskich wojewódzki inspektor informuje naczelnika urzędu celnego właściwego dla portu morskiego o terminie, w tym o godzinie, i miejscu planowanej kontroli. Wojewódzki inspektor przeprowadza graniczną kontrolę fitosanitarną w portach morskich w sposób pozwalający na zachowanie terminów, o których mowa w art. 20a ust. 2–5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. z 2013 r. poz. 1404, z późn. zm.¹⁷⁾.”;

6) w art. 24 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Graniczną kontrolę fitosanitarną przeprowadza się:

1) w punkcie wwozu, z zastrzeżeniem ust. 3, 4, 6 i 9, albo

2) w miejscu wprowadzania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, niebędącym punktem wwozu, w przypadku:

a) opakowań drewnianych, w których przewożone są towary inne niż rośliny, produkty roślinne lub przedmioty, które przed wprowadzeniem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej powinny zostać poddane granicznej kontroli fitosanitarnej na podstawie art. 22 ust. 1 pkt 1, lub drewna używanego do unieruchamiania lub zabezpieczenia tych towarów lub

b) gdy zaistniały przesłanki, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 2 i 3.”;

7) w art. 79 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) wydawanie świadectw fitosanitarnych, paszportów roślin i zaświadczeń oraz nadzór nad podmiotami upoważnionymi do wydawania paszportów roślin, w tym w zakresie prawidłowości ich wydawania.”

Art. 20. W ustawie z dnia 19 grudnia 2003 r. o organizacji rynków owoców i warzyw, rynku chmielu, rynku suszu paszowego oraz rynków lnu i konopi uprawianych na włókno (Dz. U. z 2011 r. Nr 145, poz. 868 oraz z 2012 r. poz. 243 i 1258) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) informację o numerze wnioskodawcy w Krajowym Rejestrze Sądowym.”;

2) w art. 5 w ust. 3 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) informację o numerze wnioskodawcy w Krajowym Rejestrze Sądowym.”;

3) w art. 6 w ust. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) informację o numerze wnioskodawcy w Krajowym Rejestrze Sądowym.”;

4) w art. 9 w ust. 6 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) informację o numerze wnioskodawcy w Krajowym Rejestrze Sądowym.”;

5) w art. 12 w ust. 3 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) dokumenty wskazujące organy i osoby uprawnione do reprezentowania wnioskodawcy.”;

6) w art. 17 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Handlowiec, który prowadzi działalność gospodarczą, do informacji, o której mowa w ust. 1 pkt 1, dołącza informację o numerze w Krajowym Rejestrze Sądowym, a w przypadku osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą – informację o numerze identyfikacji podatkowej NIP.”

¹⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 486, 1055, 1215, 1395 i 1662.

Art. 21. W ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054, z późn. zm.¹⁸⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 33a dodaje się ust. 12 w brzmieniu:

„12. Podatnik, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 1 i 2, posiadający status upoważnionego podmiotu gospodarczego w rozumieniu art. 5a rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny:

- 1) działający we własnym imieniu i na własną rzecz lub
- 2) w imieniu i na rzecz którego jest składane zgłoszenie celne przez przedstawiciela bezpośredniego w rozumieniu przepisów celnych

– może rozliczyć kwotę podatku należnego z tytułu importu towarów w deklaracji podatkowej składanej za okres, w którym powstał obowiązek podatkowy z tytułu importu tych towarów. Przepisy ust. 2–4, 6, 7 oraz 9–11 stosuje się odpowiednio.”;

2) w art. 96 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Naczelnik urzędu skarbowego rejestruje podatnika jako „podatnika VAT czynnego”, a w przypadku podatników, o których mowa w ust. 3 – jako „podatnika VAT zwolnionego”, i na wniosek podatnika potwierdza to zarejestrowanie.”.

Art. 22. W ustawie z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne (Dz. U. z 2013 r. poz. 727 i 1149 oraz z 2014 r. poz. 768) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Art. 10. 1. Na pisemny wniosek eksportera lub nadawcy towaru świadectwa pochodzenia towarów wywożonych z terytorium kraju są wystawiane przez organy celne, chyba że umowy międzynarodowe stanowią inaczej.

2. Uniwersalne świadectwa pochodzenia, o których mowa w art. 48 Rozporządzenia Wykonawczego, towarów wywożonych z terytorium kraju mogą być wystawiane również przez inne podmioty upoważnione na podstawie odrębnych ustaw.”;

2) w art. 52 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W przypadku instytucji kredytowej, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 17 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 1376, z późn. zm.¹⁹⁾), oraz zakładu ubezpieczeń, który wykonuje działalność na podstawie przepisów działu II rozdziału 7 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. z 2013 r. poz. 950, z późn. zm.²⁰⁾), Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje informację, o której mowa w ust. 4, niezwłocznie po otrzymaniu informacji od właściwego organu nadzoru państwa członkowskiego Unii Europejskiej.”.

Art. 23. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1155 oraz z 2014 r. poz. 1322) art. 60 otrzymuje brzmienie:

„Art. 60. Organizacja odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego jest obowiązana złożyć Głównemu Inspektorowi Ochrony Środowiska, w terminie 14 dni od dnia zarejestrowania, kopię statutu i informację o numerze organizacji w Krajowym Rejestrze Sądowym.”.

Art. 24. W ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2010 r. Nr 136, poz. 914, z późn. zm.²¹⁾) w art. 80 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Państwowy graniczny inspektor sanitarny przeprowadzający graniczną kontrolę sanitarną w portach morskich współpracuje z organami celnymi w zakresie tej kontroli, w szczególności informuje naczelnika urzędu celnego właściwego dla portu morskiego o terminie, w tym o godzinie, i miejscu planowanej kontroli. Państwowy graniczny inspektor sanitarny przeprowadza graniczną kontrolę sanitarną w portach morskich w sposób pozwalający na zachowanie terminów, o których mowa w art. 20a ust. 2–5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. z 2013 r. poz. 1404, z późn. zm.²²⁾.”.

¹⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 1342, 1448, 1529 i 1530, z 2013 r. poz. 35, 1027 i 1608 oraz z 2014 r. poz. 312 i 1171.

¹⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 1385 i 1529, z 2013 r. poz. 777, 1036, 1289 i 1567 oraz z 2014 r. poz. 586, 1133 i 1585.

²⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1289 oraz z 2014 r. poz. 586 i 768.

²¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 182, poz. 1228 i Nr 230, poz. 1511 oraz z 2011 r. Nr 106, poz. 622, Nr 122, poz. 696 i Nr 171, poz. 1016.

²²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 486, 1055, 1215, 1395 i 1662.

Art. 25. W ustawie z dnia 22 września 2006 r. o przejrzystości stosunków finansowych pomiędzy organami publicznymi a przedsiębiorcami publicznymi oraz o przejrzystości finansowej niektórych przedsiębiorców (Dz. U. Nr 191, poz. 1411 i Nr 245, poz. 1775) w art. 4 dodaje się ust. 5–7 w brzmieniu:

„5. Obowiązki, o których mowa w ust. 1 i 4, nie dotyczą przedsiębiorców publicznych, którzy nie uzyskali przysporzenia ze środków publicznych w ostatnim roku obrotowym i nie wykorzystywali w ostatnim roku obrotowym przysporzeń ze środków publicznych uzyskanych w latach poprzednich, jeżeli nie są przedsiębiorcami, o których mowa w art. 17.

6. Przedsiębiorca publiczny w przypadkach, o których mowa w ust. 5, składa właściwemu organowi nadzorującemu, w terminie określonym w ust. 1, oświadczenie pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń o nieuzyskaniu i niewykorzystywaniu przysporzeń określonych w ust. 5. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń.

7. Przedsiębiorca publiczny, o którym mowa w ust. 5, przekazuje właściwemu organowi nadzorującemu – na jego żądanie, w zakresie i terminie określonych w żądaniu – dokumenty, materiały i informacje, o których mowa w ust. 1. Przepisy ust. 4 i art. 6 stosuje się odpowiednio.”.

Art. 26. W ustawie z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2014 r. poz. 752 i 1559) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do celów poboru akcyzy i oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy, a także do wiążących informacji akcyzowych, zwanych dalej „WIA”, stosuje się klasyfikację w układzie odpowiadającym Nomenklaturze Scalonej (CN) zgodną z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz. Urz. WE L 256 z 07.09.1987, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 2, t. 2, str. 382, z późn. zm.).”;

2) w art. 7b ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wiążąca informacja taryfowa, o której mowa w art. 12 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. Urz. UE L 302 z 19.10.1992, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 2, t. 4, str. 307, z późn. zm.), ma odpowiednio zastosowanie w obrocie wyrobami akcyzowymi i samochodami osobowymi na terytorium kraju oraz w ich nabyciu wewnątrzwspólnotowym, zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny oraz rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. Urz. UE L 253 z 11.10.1993, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 2, t. 6, str. 3, z późn. zm.).”;

3) po dziale I dodaje się dział Ia w brzmieniu:

„DZIAŁ IA

Wiążąca informacja akcyzowa

Art. 7d. 1. WIA jest decyzją wydawaną na potrzeby opodatkowania wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego akcyzą, organizacji obrotu wyrobami akcyzowymi lub oznaczania znakami akcyzy tych wyrobów, która określa:

- 1) klasyfikację wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego w układzie odpowiadającym Nomenklaturze Scalonej (CN) albo
- 2) rodzaj wyrobu akcyzowego przez opis tego wyrobu w takim stopniu szczegółowości, który jest wystarczający do określenia opodatkowania wyrobu akcyzowego akcyzą, organizacji obrotu wyrobami akcyzowymi lub oznaczania znakami akcyzy tych wyrobów.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, WIA wydaje się, gdy podanie kodu klasyfikacji w układzie odpowiadającym Nomenklaturze Scalonej (CN) nie jest wystarczające do określenia opodatkowania wyrobów akcyzowych akcyzą, organizacji obrotu wyrobami akcyzowymi lub oznaczania znakami akcyzy tych wyrobów.

3. WIA wiąże organy podatkowe wobec podmiotu, na rzecz którego została wydana, w odniesieniu do wyrobów akcyzowych albo samochodów osobowych, wobec których czynności podlegające opodatkowaniu akcyzą zostały dokonane po dniu, w którym została wydana.

Art. 7e. 1. WIA jest wydawana na wniosek i obejmuje tylko jeden wyrób akcyzowy albo jeden samochód osobowy.

2. Wniosek o wydanie WIA powinien zawierać w szczególności:

- 1) imię i nazwisko lub nazwę wnioskodawcy, jego adres zamieszkania lub siedziby;
- 2) imię, nazwisko i adres zamieszkania pełnomocnika wnioskodawcy, o ile został ustanowiony;
- 3) szczegółowy opis wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego pozwalający na taką ich identyfikację, aby dokonać ich klasyfikacji zgodnej z Nomenklaturą Scaloną (CN) lub określić rodzaj wyrobu akcyzowego;
- 4) opis składu wyrobu akcyzowego oraz metody badań lub analiz stosowanych dla jego określenia, w przypadku gdy zależy od tego dokonanie jego klasyfikacji lub określenie jego rodzaju.

3. Do wniosku o wydanie WIA załącza się dokumenty odnoszące się do wyrobów akcyzowych albo samochodów osobowych, w szczególności próbki, fotografie, plany, schematy, katalogi, atesty, instrukcje, informacje od producenta, lub inne dostępne dokumenty umożliwiające organowi podatkowemu dokonanie właściwej klasyfikacji wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego lub określenie rodzaju wyrobu akcyzowego.

4. Jeżeli wniosek o wydanie WIA nie spełnia wymogów, o których mowa w ust. 2 i 3, organ podatkowy wzywa do uzupełnienia braków w terminie 7 dni, z pouczeniem, że nieuzupełnienie wniosku spowoduje pozostawienie go bez rozpatrzenia.

5. W sprawie pozostawienia wniosku o wydanie WIA bez rozpatrzenia wydaje się postanowienie, na które służy zażalenie.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o wydanie WIA, mając na uwadze zakres danych określonych w ust. 2 oraz ujednoczenie przekazywanych wniosków.

Art. 7f. 1. Wnioskodawca jest obowiązany do uiszczenia opłaty z tytułu przeprowadzonych badań lub analiz wyrobów akcyzowych albo samochodów osobowych, w przypadku gdy rozpatrzenie wniosku o wydanie WIA wymaga przeprowadzenia badania lub analizy.

2. Badania lub analizy wyrobów akcyzowych albo samochodów osobowych mogą być wykonywane przez laboratoria celne lub inne akredytowane laboratoria, a także przez instytuty naukowe Polskiej Akademii Nauk, instytuty badawcze lub międzynarodowe instytuty naukowe utworzone na podstawie odrębnych przepisów, działające na terytorium kraju, dysponujące wyposażeniem niezbędnym dla danego rodzaju badań lub analiz.

3. Opłata, o której mowa w ust. 1, pobierana za badania lub analizy wykonywane przez laboratoria celne stanowi dochód budżetu państwa.

4. Na wezwanie organu podatkowego wnioskodawca jest obowiązany do uiszczenia, w terminie nie krótszym niż 7 dni, zaliczki na pokrycie opłaty za badania lub analizy, o których mowa w ust. 1. W przypadku nieuiszczenia zaliczki w określonym terminie organ podatkowy wydaje postanowienie o pozostawieniu wniosku o wydanie WIA bez rozpatrzenia.

5. Kwota opłaty, o której mowa w ust. 1, i termin jej uiszczenia są określane przez organ podatkowy w drodze postanowienia, na które przysługuje zażalenie.

6. Kwota opłaty, o której mowa w ust. 1, powinna odpowiadać rzeczywistym wydatkom poniesionym z tytułu przeprowadzonych badań lub analiz. W przypadku gdy badania lub analizy są przeprowadzane przez laboratoria celne kwota opłaty, o której mowa w ust. 1, powinna odpowiadać ryczałtowym stawkom opłat określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 92 ust. 4 ustawy z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne (Dz. U. z 2013 r. poz. 727, z późn. zm.²³⁾), jeżeli stawki te zostały określone w tych przepisach.

7. W przypadku gdy kwota zaliczki uiszczonej na pokrycie opłaty, o której mowa w ust. 1, jest wyższa niż kwota opłaty określona w postanowieniu wydanym na podstawie ust. 5, a także w przypadku gdy opłata jest nienależna, zwrot kwoty nienależnej następuje nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia zakończenia postępowania w sprawie WIA.

Art. 7g. Organ podatkowy wydaje WIA bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania wniosku o wydanie WIA. Do tego terminu nie wlicza się terminów i okresów, o których mowa w art. 139 § 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

Art. 7h. 1. WIA traci ważność w przypadku zmiany przepisów prawa podatkowego w zakresie akcyzy odnoszących się do wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego, w wyniku której WIA staje się niezgodna z tymi przepisami.

²³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1149 oraz z 2014 r. poz. 768 i 1662.

2. Podmiot, na rzecz którego wydano WIA, która traci ważność zgodnie z ust. 1, może ją stosować nie dłużej niż przez okres sześciu miesięcy od daty utraty ważności, pod warunkiem że dotyczy ona wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego, będącego przedmiotem działalności gospodarczej posiadacza WIA.

Art. 7i. Organ podatkowy wydaje decyzję o odmowie wydania WIA, jeżeli wniosek o wydanie WIA:

- 1) nie dotyczy wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego;
- 2) o której mowa w art. 7d ust. 1 pkt 1, dotyczy wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego, dla którego podmiot, na rzecz którego ma być wydana WIA, posiada obowiązującą wiążącą informację taryfową, o której mowa w art. 7b ust. 1, i nie zachodzi okoliczność, o której mowa w art. 7b ust. 2;
- 3) dotyczy informacji o rodzaju wyrobu akcyzowego, dla którego podmiot, na rzecz którego ma być wydana WIA, posiada w tym zakresie interpretację indywidualną w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

Art. 7j. Organ podatkowy w celu wykonywania zadań w zakresie wydawania WIA może przetwarzać dane zawarte we wniosku o wydanie WIA, z zachowaniem przepisów o ochronie danych osobowych oraz tajemnic ustawowo chronionych.

Art. 7k. WIA wraz z wnioskiem o jej wydanie, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę i inne podmioty wskazane w treści wniosku o wydanie WIA oraz danych objętych tajemnicą przedsiębiorcy, są zamieszczane w Biuletynie Informacji Publicznej organu podatkowego właściwego w zakresie WIA.”;

4) w art. 14:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Organem podatkowym właściwym w zakresie WIA jest dyrektor izby celnej.”;

b) dodaje się ust. 12 w brzmieniu:

„12. Minister właściwy do spraw finansów publicznych wyznaczy, w drodze rozporządzenia, dyrektora lub dyrektorów izb celnych właściwych do prowadzenia spraw, o których mowa w ust. 1a, oraz dyrektora izby celnej właściwego do prowadzenia tych spraw jako organ odwoławczy, uwzględniając potrzebę sprawnego wykonywania zadań oraz zapewnienia jednolitości postępowania.”;

5) w art. 32 ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Ewidencja, o której mowa w ust. 5 pkt 3, może być prowadzona w postaci papierowej lub elektronicznej.”;

6) w art. 41 ust. 11 otrzymuje brzmienie:

„11. Ewidencja, o której mowa w ust. 10, może być prowadzona w postaci papierowej lub elektronicznej.”;

7) w art. 47 uchyla się ust. 5;

8) w art. 53 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Ewidencja, o której mowa w ust. 5, może być prowadzona w postaci papierowej lub elektronicznej.”;

9) w art. 59 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Ewidencja, o której mowa w ust. 2, może być prowadzona w postaci papierowej lub elektronicznej.”;

10) w art. 62c ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Ewidencja, o której mowa w ust. 2 pkt 2, może być prowadzona w postaci papierowej lub elektronicznej.”;

11) w art. 77 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Dostawa wewnątrzspółnotowa lub nabycie wewnątrzspółnotowe, na potrzeby wykonywanej działalności gospodarczej na terytorium kraju, wyrobów akcyzowych, od których została zapłacona akcyza, są dokonywane na podstawie uproszczonego dokumentu towarzyszącego.”;

12) w art. 78 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Ewidencja, o której mowa w ust. 1 pkt 4, może być prowadzona w postaci papierowej lub elektronicznej.”;

13) w art. 80 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Ewidencja, o której mowa w ust. 2 pkt 3, może być prowadzona w postaci papierowej lub elektronicznej.”;

14) w art. 82 w ust. 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) potwierdzenie otrzymania wyrobów akcyzowych przez odbiorcę z państwa członkowskiego Unii Europejskiej na uproszczonym dokumencie towarzyszącym lub na kopii dokumentu handlowego, o którym mowa w art. 77 ust. 2.”;

15) w art. 89:

a) ust. 8a otrzymuje brzmienie:

„8a. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 5, może być zastąpione oświadczeniem złożonym w okresowej umowie zawartej między sprzedawcą a nabywcą wyrobów akcyzowych określonych w ust. 1 pkt 9, 10 i 15 lit. a, które wywiera skutek jedynie w stosunku do nabywanych wyrobów akcyzowych w ilości wynikającej z tej umowy, zawierającym dane określone w ust. 6 lub 8, pod warunkiem:

- 1) przekazania kopii tej umowy właściwemu dla sprzedawcy naczelnikowi urzędu celnego przed dokonaniem pierwszej sprzedaży tych wyrobów;
- 2) potwierdzenia każdej sprzedaży tych wyrobów fakturą.”,

b) ust. 15 i 16 otrzymują brzmienie:

„15. Miesięczne zestawienie oświadczeń powinno zawierać:

1) w przypadku sprzedawcy, o którym mowa w ust. 14:

- a) imię i nazwisko albo nazwę oraz adres zamieszkania lub siedziby podmiotu przekazującego zestawienie,
- b) ilość i rodzaj oraz przeznaczenie wyrobów, których dotyczy oświadczenie,
- c) datę i miejsce sporządzenia zestawienia oraz czytelny podpis osoby sporządzającej zestawienie,
- d) w przypadku oświadczeń, o których mowa w:
 - ust. 5 pkt 1 – imię i nazwisko albo nazwę oraz adres zamieszkania lub siedziby, a także NIP lub REGON składającego oświadczenie,
 - ust. 5 pkt 2 – imię i nazwisko, adres zamieszkania oraz numer PESEL składającego oświadczenie;

2) w przypadku importera, o którym mowa w ust. 13 – dane, o których mowa w pkt 1 lit. a–c.

16. W przypadku gdy warunki, o których mowa w ust. 5–12, nie zostały spełnione i w wyniku postępowania podatkowego, postępowania kontrolnego albo kontroli podatkowej ustalono, że wyroby, o których mowa w ust. 1 pkt 9, 10 i 15 lit. a, nie zostały użyte do celów opałowych lub gdy nie ustalono nabywcy tych wyrobów, stosuje się stawkę akcyzy określoną w ust. 4 pkt 1.”;

16) w art. 91 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Ewidencja, o której mowa w ust. 1 i 2, może być prowadzona w postaci papierowej lub elektronicznej.”;

17) w art. 91a ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Ewidencja, o której mowa w ust. 1 i 2, może być prowadzona w postaci papierowej lub elektronicznej.”;

18) w art. 91b ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Ewidencja, o której mowa w ust. 1 i 2, może być prowadzona w postaci papierowej lub elektronicznej.”;

19) w art. 107 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podmiot, który nabył prawo rozporządzania jak właściciel samochodem osobowym niezarejestrowanym na terytorium kraju zgodnie z przepisami o ruchu drogowym w momencie dokonywania jego dostawy wewnątrzspółnotowej albo eksportu, od którego akcyza została zapłacona na terytorium kraju, ma prawo do zwrotu akcyzy na wniosek, złożony właściwemu naczelnikowi urzędu celnego w terminie roku od dnia dokonania dostawy wewnątrzspółnotowej tego samochodu osobowego albo jego eksportu.”;

20) w art. 116 po ust. 1a dodaje się ust. 1b w brzmieniu:

„1b. Producent wina będący rolnikiem wyrabiającym mniej niż 100 hektolitrów wina w ciągu roku gospodarczego w rozumieniu ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o wyrobieniu i rozlewie wyrobów winiarskich, obrocie tymi wyrobami i organizacji rynku wina wyłącznie z winogron pochodzących z upraw własnych, który nie złożył zgłoszenia rejestracyjnego, o którym mowa w art. 16 ust. 1, przed wprowadzeniem wyrobów akcyzowych do obrotu, ma obowiązek oznaczania tych wyrobów podatkowymi znakami akcyzy.”;

21) w art. 118 ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Ewidencja, o której mowa w ust. 4, może być prowadzona w postaci papierowej lub elektronicznej.”;

22) w art. 125 po ust. 1b dodaje się ust. 1c w brzmieniu:

„1c. Podatkowe znaki akcyzy otrzymuje również producent wina, o którym mowa w art. 116 ust. 1b.”;

23) w art. 131 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Ewidencja, o której mowa w ust. 1, może być prowadzona w postaci papierowej lub elektronicznej.”.

Art. 27. W ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. z 2013 r. poz. 1404, z późn. zm.²⁴⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) użyte w art. 1 w ust. 1, dwukrotnie w art. 2 w ust. 1 w pkt 3, w art. 17 w ust. 4, dwukrotnie w art. 19 w ust. 1 w pkt 11, w art. 30 w ust. 2 w pkt 1, w art. 39 w ust. 1 i 3, w art. 44 w ust. 1 w pkt 1 i 2, w art. 88 w ust. 1, dwukrotnie w ust. 2 i w ust. 4, w art. 90 w części wspólnej oraz w art. 100 w ust. 1 w różnych liczbie i przypadku wyrazy „Wspólnota Europejska” zastępuje się użytymi w odpowiednich liczbie i przypadku wyrazami „Unia Europejska”;
- 2) w art. 2 w ust. 1 w pkt 6 lit. d otrzymuje brzmienie:
„d) przyrodzie, określonych w art. 128 i art. 131 pkt 10 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2013 r. poz. 627, z późn. zm.²⁵⁾,”;
- 3) w art. 7 w ust. 4 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„W związku z realizacją zadań Służby Celnej, o których mowa w ust. 1 i 2, organy władzy publicznej w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885, z późn. zm.²⁶⁾) oraz podmioty prowadzące rejestry, o których mowa w ust. 3, mogą, w drodze decyzji administracyjnej, wyrazić zgodę na udostępnianie za pomocą urządzeń telekomunikacyjnych informacji zgromadzonych w rejestrach organom Służby Celnej, bez konieczności składania pisemnych wniosków, jeżeli jest to uzasadnione rodzajem lub zakresem wykonywanych zadań albo prowadzonej działalności oraz jeżeli organy Służby Celnej posiadają:”;
- 4) po art. 20 dodaje się art. 20a w brzmieniu:
„Art. 20a. 1. Naczelnik urzędu celnego właściwy dla portu morskiego:
 - 1) informuje organ upoważniony na podstawie przepisów odrębnych do przeprowadzania kontroli towarów przywożonych z państw trzecich o przywozie na obszar celny Unii Europejskiej towaru, który podlega obowiązkowi kontroli przeprowadzanej przez ten organ;
 - 2) ustala termin, w tym godzinę, i miejsce kontroli towarów przywożonych z państw trzecich, w uzgodnieniu z operatorem portowym i dysponentem towaru, uwzględniając informację o planowanych kontrolach przekazaną przez organ, o którym mowa w pkt 1.
2. Z wyłączeniem przypadku gdy zachodzi konieczność przeprowadzenia badań laboratoryjnych lub poddania towaru kwarantannie lub – w przypadku żywych zwierząt – izolacji, czas trwania w portach morskich kontroli towarów przywożonych z państw trzecich, w tym kontroli wykonywanej przez organy Służby Celnej, nie powinien przekraczać 24 godzin liczonych od chwili przedstawienia towaru do kontroli, złożenia kompletnego wniosku o dokonanie kontroli do właściwych organów, o których mowa w ust. 1 pkt 1, oraz przekazania informacji, o której mowa w ust. 1 pkt 2, do zwolnienia towaru do procedury celnej. Termin ten ulega wydłużeniu do 48 godzin w przypadkach uzasadnionych w szczególności względami bezpieczeństwa publicznego, ochroną życia lub zdrowia ludzi lub zwierząt lub ochroną środowiska.
3. Terminy, o których mowa w ust. 2, nie biegną, jeżeli przeprowadzenie kontroli towarów przywożonych z państw trzecich jest niemożliwe z przyczyn niezależnych od organów, o których mowa w ust. 1.
4. Terminy, o których mowa w ust. 2, nie biegną w soboty i dni ustawowo wolne od pracy.
5. Przepisów ust. 2–4 nie stosuje się, jeżeli przepisy Unii Europejskiej określają inne terminy dokonywania czynności kontroli towarów przywożonych z państw trzecich, w tym kontroli wykonywanej przez organy Służby Celnej.”;
- 5) w art. 72 w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:
„3) zatrzymywania osób i przedmiotów, których dane wprowadzone zostały do systemów, o których mowa w ustawie z dnia 24 sierpnia 2007 r. o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w Systemie Informacyjnym Schengen oraz Wizowym Systemie Informacyjnym (Dz. U. z 2014 r. poz. 1203), w celu podjęcia wnioskowanych we wpisie działań albo do bezzwłocznego przekazania osoby lub przedmiotu uprawnionemu organowi;”;

Art. 28. W ustawie z dnia 20 maja 2010 r. o wyrobach medycznych (Dz. U. Nr 107, poz. 679, z późn. zm.²⁷⁾) w art. 68:

- 1) uchyla się ust. 6;

²⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 486, 1055, 1215 i 1395.

²⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 628 i 842 oraz z 2014 r. poz. 805, 850, 926, 1002 i 1101.

²⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 938 i 1646 oraz z 2014 r. poz. 379, 911, 1146 i 1626.

²⁷⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 102, poz. 586 i Nr 113, poz. 657 oraz z 2014 r. poz. 1138.

- 2) po ust. 6 dodaje się ust. 6a w brzmieniu:

„6a. Szczegółowe zasady współpracy między organami celnymi a Prezesem Urzędu mogą zostać określone w drodze porozumienia.”.

Art. 29. W ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2014 r. poz. 1497 i 1585) w art. 4:

- 1) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) leasingu, jeżeli umowa nie przewiduje obowiązku nabycia przedmiotu umowy przez konsumenta;”;

- 2) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Ustawę stosuje się do umów leasingu i najmu, jeżeli umowa odrębna od tych umów przewiduje obowiązek nabycia przedmiotu umowy, uzależniając go od żądania kredytodawcy.”.

Art. 30. W ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2014 r. poz. 613, ze zm.²⁸⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) wykonywania wkopów oraz otworów wiertniczych o głębokości do 30 m w celu wykonywania ujęć wód podziemnych na potrzeby poboru wód podziemnych w ilości nieprzekraczającej 5 m³ na dobę poza obszarami górniczymi utworzonymi w celu wykonywania działalności metodą otworów wiertniczych;”;

- 2) w art. 85 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Projekt robót geologicznych nie wymaga zatwierdzenia, jeżeli roboty geologiczne obejmują:

- 1) wiercenia w celu wykorzystania ciepła Ziemi albo
- 2) wykonywanie wkopów oraz otworów wiertniczych o głębokości do 30 m w celu wykonywania ujęć wód podziemnych na potrzeby poboru wód podziemnych w ilości nieprzekraczającej 5 m³ na dobę na obszarach górniczych utworzonych w celu wykonywania działalności metodą otworów wiertniczych.”;

- 3) w art. 115:

- a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Przechowywanie lub używanie w ruchu zakładu górniczego sprzętu strzałowego wymaga pozwolenia wydanego, w drodze decyzji, przez organ nadzoru górniczego właściwy dla miejsca wykonywania robót strzałowych, a jeżeli roboty te będą wykonywane w granicach właściwości miejscowej co najmniej dwóch organów nadzoru górniczego – organ nadzoru górniczego właściwy dla siedziby zakładu górniczego.

2. Jeżeli roboty strzałowe w ruchu zakładu górniczego będą wykonywane przez podmiot wykonujący w zakresie swojej działalności zawodowej czynności powierzone mu w ruchu zakładu górniczego, uzyskanie pozwolenia, o którym mowa w ust. 1, przez:

- 1) przedsiębiorcę – wyłącza obowiązek uzyskania pozwolenia w zakresie tego samego sprzętu przez ten podmiot;
- 2) ten podmiot – wyłącza obowiązek uzyskania pozwolenia w zakresie tego samego sprzętu przez przedsiębiorcę.”;

- b) w ust. 5 uchyla się pkt 1.

Art. 31. W ustawie z dnia 14 marca 2014 r. o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 598) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 7 w pkt 2 uchyla się lit. a i b;

- 2) w art. 31 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) art. 7 pkt 2 lit. c, która wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2015 r.”.

Art. 32. 1. Przepisów ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do orzeczeń lekarskich stwierdzających brak przeciwwskazań do pracy, wydanych przed dniem wejścia w życie art. 1.

2. Do skierowań na badania lekarskie wydanych przed dniem wejścia w życie art. 1 oraz do badań lekarskich rozpoczętych przed dniem wejścia w życie art. 1 stosuje się przepisy dotychczasowe.

²⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 850 i 1133. Tekst jednolity nie uwzględnia zmiany ogłoszonej w Dz. U. z 2014 r. poz. 587.

Art. 33. 1. Akt wykonawczy wydany na podstawie art. 229 § 8 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, zachowuje moc do dnia wejścia w życie nowego aktu wykonawczego wydanego na podstawie art. 229 § 8 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Zachowany w mocy akt wykonawczy, o którym mowa w ust. 1, może być zmieniany przez ministra właściwego do spraw zdrowia, w granicach określonych w art. 229 § 8 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 34. Do umów z zakresu ubezpieczeń eksportowych zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy oraz spraw z zakresu ubezpieczeń eksportowych wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 5, w brzmieniu dotychczasowym, chyba że ubezpieczający złoży wniosek o zastosowanie przepisów ustawy zmienianej w art. 5, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 35. Administrator bezpieczeństwa informacji wyznaczony na podstawie art. 36 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu dotychczasowym, pełni funkcję administratora bezpieczeństwa informacji w rozumieniu art. 36a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, do czasu zgłoszenia go do rejestru, o którym mowa w art. 46c ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż do dnia 30 czerwca 2015 r.

Art. 36. Do postępowań rejestracyjnych prowadzonych przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych na podstawie zgłoszeń, o których mowa w art. 41 ust. 1 i 2 ustawy zmienianej w art. 9, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 37. Do udzielania poręczenia zgodnie z art. 411 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 12, w brzmieniu dotychczasowym, stosuje się przepisy obowiązujące w dniu złożenia przez podmiot ubiegający się o udzielenie poręczenia wniosku o jego udzielenie.

Art. 38. Do umów, o których mowa w art. 411 ust. 10a ustawy zmienianej w art. 12, w brzmieniu dotychczasowym, zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy oraz do spraw wyboru banków, o których mowa w art. 411 ust. 10b i 10c ustawy zmienianej w art. 12, w brzmieniu dotychczasowym, rozpoczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 39. W przypadku gdy wniosek o wydanie Wiążącej Informacji Akcyzowej określonej w ustawie zmienianej w art. 26, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, dotyczy informacji o rodzaju wyrobu akcyzowego, dla którego na rzecz tego samego podmiotu zostało wszczęte i niezakończone postępowanie o wydanie w tym zakresie interpretacji indywidualnej w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.²⁹⁾) przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, organ podatkowy wydaje postanowienie o pozostawieniu tego wniosku bez rozpatrzenia.

Art. 40. Do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepis art. 89 ust. 16 ustawy zmienianej w art. 26, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 41. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2015 r., z wyjątkiem art. 1, art. 32 i art. 33, które wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 2015 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *B. Komorowski*

²⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 1101, 1342 i 1529, z 2013 r. poz. 35, 985, 1027, 1036, 1145, 1149 i 1289 oraz z 2014 r. poz. 183, 567, 915, 1171, 1215, 1328 i 1644.